

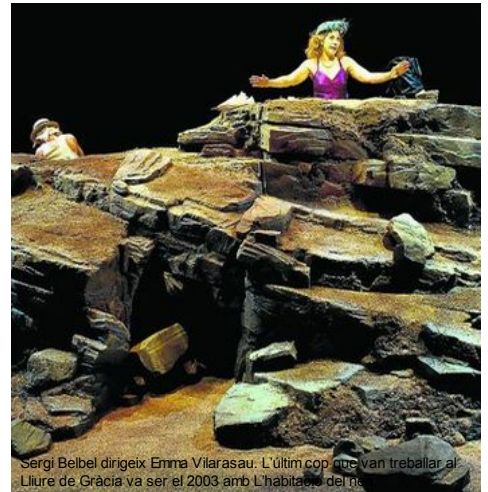
Emma Vilarasau s'enterra en un Lliure convertit en Mart

Sergi Belbel dirigeix 'Els dies feliços', de Samuel Beckett

LAURA SERRA Barcelona | Actualitzada el 09/05/2014 00:00

Un paisatge lunar. Àrid, sec, mort. Ningú enlloc. Silenci. Al cim d'un pujol, hi treu el cap una floreta. És la Winnie, un dels personatges emblemàtics que van sorgir de la ploma de Samuel Beckett -un dels seus pocs protagonistes femenins-, empresonada en una muntanya de terra. No es pot moure i només té a l'abast alguns objectes senzills: un paraigua, un barret, un raspall de dents (bé, i una pistola). I, malgrat tot, parla, parla, parla, parla amb el seu marit, el Willie (Óscar Molina), tot i no obtenir mai resposta, com si això l'hagués de mantenir en circulació. Irònicament, o no, Samuel Beckett va titular l'obra *Els dies feliços*. "La Winnie és una dona atrapada en una vida, com tots nosaltres -explica l'actriu que li donarà vida, Emma Vilarasau-. Alguns aconseguen fer un salt a una altra vida paral·lela, però la majoria ens intentem conformar amb la nostra quotidianitat, sobreviure i somriure".

Vilarasau va ser qui va convèncer primer Sergi Belbel de dirigir-la i després Lluís Pasqual de programar-la al Teatre Lliure, on farà temporada a Gràcia, del 15 de maig al 15 de juny. "Després de tanta Sala Gran, amb *Agost* i *Barcelona*, volia fer una cosa petita. M'agrada la intimitat, tenir el públic a prop", diu l'actriu. Des d' *Un matrimoni de Boston*, fa gairebé una dècada, no sentia respirar la platea. Ara ho podrà fer: estarà sola a escena i amb 140 silencis al davant, quinze dels quals són llargs. És la partitura de la soledat que va compondre Beckett. Un repte que s'ha autoimposat una actriu amb més de tres dècades de trajectòria.

Sergi Belbel dirigeix Emma Vilarasau. L'últim cop que van treballar al Lliure de Gràcia va ser el 2003 amb *L'habitació* del ns

Teatre de l'absurd gens absurd

Sergi Belbel serà l'encarregat de moure la batuta. Seguirà "fil per randa" les indicacions, precises i constants, que va deixar escrites l'autor. "El món de Beckett és tan personal que era difícil arrencar-lo del seu lloc sense perdre l'essència del que vol expressar", opina. No es pot oblidar que l'exdirector del Teatre Nacional és deixeble per via indirecta de Beckett.

"Per mi, és com tornar als orígens", explica. Als anys 80, Belbel es va formar a les ordres del dramaturg Sanchis Sinistera i es va deixar imbuir de la passió per l'autor, premi Nobel del 1969, llavors considerat un dels grans exponents del teatre de l'absurd. "És una etiqueta que trobo que ha caducat -opina-. Beckett (1906-1989) va ecllosionar amb l'existencialisme, en un moment transcendent, en què el món es revela com un horror, un abisme, un forat negre. La Segona Guerra Mundial és molt important en tot l'art del segle XX i particularment en el teatre. És tan brutal que els autors surten amb un ciri trencat. I es crea aquesta etiqueta per als dramaturgs que aborden la realitat des d'un altre punt de vista. Però que sigui absurd és fals, en sentit literal. En Beckett, tot té molt sentit. Potser no és realista però és molt real".

Els dies feliços (1960) s'ha pogut veure amb diferents muntatges, a Barcelona -la versió del Teatre Lliure és una traducció del francès de Sergi Belbel-, i en cada època i amb cada protagonista es descobreixen noves arestes. Avui, per exemple, Sergi Belbel troba que l'obra pot connectar amb la crisi actual: "L'Emma no fa una Winnie innocent. Manté la mirada cànida, vital i optimista d'un personatge que busca l'harmonia. Però al mateix temps mostra una percepció del que l'envolta: la trista, dura, àrida, desolada situació, el desert".

Una obra sense pietat

Per buscar la imatge de la desolació, Belbel va recórrer al seu escenògraf de capçalera, Max Glaenzel, i li va demanar que plantés la Winnie a Mart, perquè "la Terra serà com Mart quan l'aigua s'evapori i perdi la vida": "Els personatges de Beckett són exiliats en llocs tan estranys i impossibles que és fàcil que t'hi identifiquis. Et posen un mirall. La Winnie és l'existència en essència. Sense pietat. Li agraeixo que no ens doni esperança, ni lliçons i que no ens intenti solucionar la vida, que no té solució".

(/)

SEGUIU-NOS

Actualitat (/) Opinió (/opinio/firmes/) Ara TV (/ara_tv/)

El Diari (/premium/hemeroteca/)

La Botiga (<http://botiga.ara.cat/?ref=home>)

Política (/politica/) Món (/mon/) Economia (/economia/)

Societat (/societat/) Cultura (/cultura/) Esports (/esports/) Mèdia (/media/)

Xarxes/Tech (/xarxes/)

Subscriu-vos

Voleu rebre l'ARA a casa? Voleu tenir accés il·limitat a tots els continguts de l'edició digital? Consulteu la nostra [àrea de subscripcions](#).
(<https://subscripcions.ara.cat/?dis=a>)

Newsletter

Si voleu rebre les notícies per e-mail, apunteu-vos al servei de newsletters de l'ARA.cat. [Doneu-nos la vostra adreça i trieu els enviaments que preferiu.](#)
(/usuari/registre/dades_personals.html)

© ARA Manifest fundacional (/manifest_fundacional.html) Qui som (/qui_som.html) Mapa web (/mapa_w eb.html) Publicitat (/publicitat.html) Avis legal (/avis_legal.html) Contacte (/contacte.html)

 Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Disponible per a: (/apps.html)